

MEGJELEN MINDEN VASARNAP

Szerkesztőség és kiadóhivatal: V. ker., Kálmán-utca 2. szám (Pallas-nyomda).

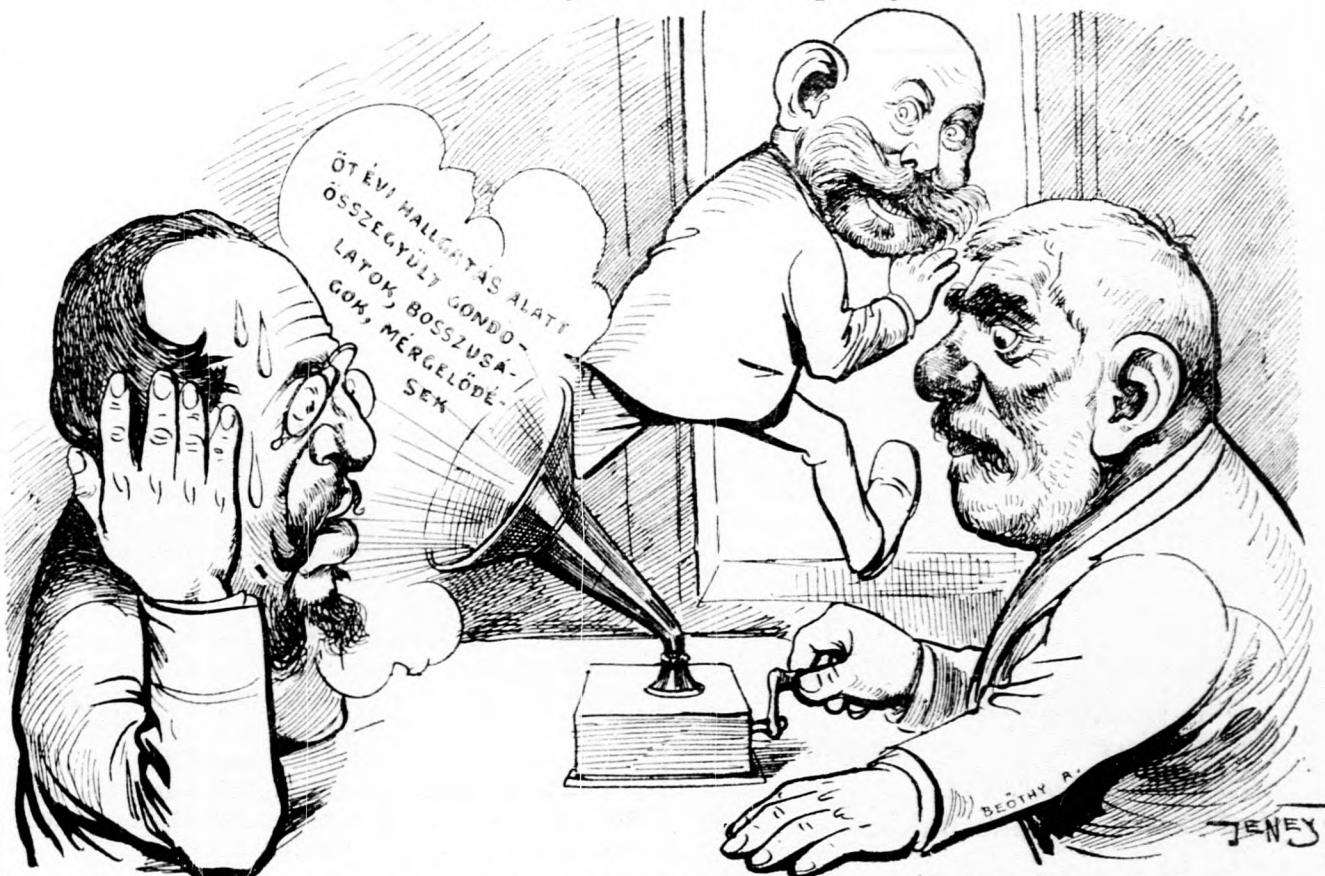
Előfizetési árak: Egész évre 16 kor.; félévre 8 kor.; 1/4 évre 4 kor. Egyes szám ára 36 fill.

XLV. ÉVFOLYAM.

9. (2320.) SZÁM.

BUDAPEST, 1902. MÁRCZIUS 2.

A Beöthy Ákos fonográfja.

Szell. De Ákos, hiszen nem én vagyok az, a kinek te ezeket el akartad mondani.
Beöthy. De én vagyok, a ki el akarom mondani!

Hát csak egyre vakaródnak...

Hát csak egyre vakaródnak

A szászok, a tótok,

Bár kabátjuk ép, de mégis

Kérnek arra fótot,

Jól vannak bár lakva, mégis

Éhet simulálnak, —

Mi az oka e szüntelen

Bús óbégatásnak?

Mért nem állnak tovább, hogyha

Nem tetszik itt nékik?

A tót mért nem hagyja el e

Rossz ország vidékét?

S főképp a szász: mért jött ide,

Ha rossz itt a dolga?

Böles legyen, ki e kérdések

Bogait megoldja.

S Kronstädter és Allgemajne,

Novini s Narodni —

Kész ám ezekért mi velünk

Mindig marakodni:

Átkait a pangermán és

Pánszláv ottan fujja,

S hogy hazafi, velünk szemben

Mégis azt hazudja!

Hát azt hiszik, hogy a magyar

Vakul egyre, mindég?

S eltűri, hogy a szemébe

A port egyre hintsék?

— No, de hiszen jól is teszük,

Ezt hívén felőlünk:

Úgy sem teszünk soha semmit,

Csak épp mérgeződünk.

Nem hatalmas Turul a mi

Czímerünk, úgy látszik,

Ha velünk ily csipri-csupri

Nép is így komázik;

Ha csákányos, bárdos magyar

Ezekkel se bír, hát

Festessünk a címerünkbe

Turul helyett birkát.

Szigeti József.

Nincs Szigeti többé! oh múzsák sirjatok,

Berketekben ilyen vates még nem lakott;

S ha tán könnyetek majd más letörölgeti.

Meglássátok: soha nem lesz az Szigeti.

APRÓ HIREK.

□ **A magyar királyi udvartartás** megint szóba fog kerülni. A függetlenségi párt fogja követelni. Rossz omen: mert a mit ez a derék párt követelt, az még soha sem teljesedett.

*

= **Rónay Jenő**, a volt torontáli főispán feljön képviselőnek. Tehát megint főispán akar lenni?

*

△ **Korodi-Lurtzra** kár kisütögetni minden nyavalyás apróságot: a főbűnt ő maga egész bátran vallja be, t. i. hogy berlini lapokhoz jár panaszra.

*

= **A lengyelekre** nézve a porosz belügyminiszter kereken kimondta, hogy a lengyelek többé ne is álmódzanak külön lengyelkedésről, mert annak már vége. Ugyan mikor kiált át már egyszer a magyar kormány a szászokra való nézvést a porosz belügyminiszterhez: «köszönöm német, hogy megtanítottál!»

*

△ **Körber** osztrák miniszterelnök ugyancsak hetyeke kijelentést tett a rájxrátnban, mondván, hogy az egységes hadsereg és külügyi képviselőt közös szervezete **örök időkre** szól. Ez olyan, mintha azt mondaná, hogy az örökös tartományok is örök időkre megmaradnak. Vagy az osztrák sógor olyan gyenge a számolásban, hogy neki egy pár lustrum már örökkévalóság?

*

△ **Ausztriát és Magyarországot** nem szabad egymástól elidegeníteni: mondja ugyancsak a fenttiszelt Körber úr. Vagyis: éljünk tovább is közös vámterületi pörös atyafiságban!

*

+ **A pénzügyminisztert** meg-megtámadják, ő felel is és meg is felel a támadásokra, de sajna! mit ér az, ha nincs, a ki az ő érveit ököllel fölérje. Mert jól mondta az egyszeri czivis egy képviselőjelölt pénzügyi fejtegetéseire, hogy «jerünk innen, komám, zsidónak való ez»!

*

= **Csernoch** képviselő felemlítette, hogy a magyar kincstár pénztári készletére már fenik a fogukat az osztrákok, s ezt ő bizonyítani is tudja. No, ezt igazán felesleges volna bizonyítani.

*

= **Korodi Lurtz** úr azt mondja, hogy ők nem gravitálnak kifelé. Pedig a beszédében is mindenuntalan átlépte a kellő határokat.

*

)-(**Visontai Soma**, a ki a 48-as függetlenségi pártból kiindulva, végig haladt az Ugron- és Szederkényi-párton, megtért az ő kiinduló-pontjára: belépett a Kossuth-pártba. Tehát megtörtént, a mit sohase hittek volna: a bolygó zsidó végre megállapodott.

*

‡ **A képviselő urak** temérdek sokat beszéltek. Ezer meg ezer jó tanácsot szolgáltak a kormánynak. Milyen furesa dolog, hogy a választókat itatták a képviselők s mégis ők hányják a borsót a falra.

*

× **Három hete** nyúzzák már a költségvetési vita általános részét. A nagyságos urak igazán nem kímélnék se költségvetést, se fáradságot. De még minket se ám!

*

|| **Manapság** már minden órában rendkívüli kiadásokat adnak a lapok. De egy rendes kiadást nem lát az ember.

*

☉ **Borzasztó peches nép** vagyunk mi! Mi még a cukor-kérdésnek is a keserű levét isszuk meg.

*

× **Körber úr** az utóbbi időben sokat utazgatik Budapestre. Félős, hogy a mi költségünkön megy ez az utazgatás.

*

+ **A kis Szada Jakkót** olyan melegen fogadta a kritika, hogy még a Nemzeti színház igazgatója is úgy érezte, mintha befűtöttek volna neki.

*

☞ **Porzsolt Kálmán** «Ádám és Éván» maga is eljátszhatná Adám szerepét. Még csak a maszkirozásról sem kéne gondoskodnia; hiszen a népszínházi pályázatkor az inget is lehúzták róla.

*

○ **A deési mandátumot** ismét megtámadták. A választás eredménytelenítésére felhozott ok ez alkalommal nem a bor, hanem a kor. A megválasztott Dániel Tibor báró ugyanis még nem nagykorú. A fiatal honatya papája valószínűleg úgy gondolkozik, hogy mire sor kerül a fia ellen beadott petícióra, — az már bele is öregszik a képviselőségbe.

*

> **Tisza Kálmán** a héten Fiuméből Abbáziába hajózott. Az utazás nagyon kellemes volt, mert nem zavarta meg a bórá. Azt mondják, hogy mikor a vén generális megpillantotta a dagadó vitorlákat, szemei szinte csillogtak az örömtől s meglegedetten sóhajtott fel:

— Csak hogy egyszer már nekem is kedvez a szél!

*

⊥ **November 2-án** eddig mindig a «Molnár és gyermeke» előadásával rikatták meg a fővárosi színházak az érzékeny publikumot. Úgy hisszük, hogy a hagyományos darab ezentúl végleg le fog szorúlni a műsorról, a mennyiben halottak napjára sokkal alkalomszerűbb lesz a Tágma királyné.

*

△ **Korodi Lurtz** képviselő azt mondta, hogy az ő ereiben is folyik egy pár csepp magyar vér. Hát ennek a kijelentésnek hitelt is kell adni, mert hiszen nem lehet angol vér a szászok ereiben, mikor magyarfalók.

*

☞ **Rájner főherceget** a magyar miniszterelnök német díkezőiával üdvözölte. Mi lehet ennek az oka? Talán, hogy Széll Kálmán nem tud magyarul?

A svábbogarak gyűlése.

(Történik vasárnap éjjel egy pékműhelyben. A péksegédek horkolnak.)

Einök (megkaparja lábával a teknőt): A gyűlést megnyitom. Indítványozom, hogy a pékek mellett és a hétfői sütés ellen foglaljunk állást. Mert mi svábok ugyancsak csehül állunk sütés alkalmával. Sorsunk valóban kétségbe- és kifibe ejtő!

Fiatal sváb: Sztrájkoljunk!

Öreg sváb: Azt ne tegyék fiam. Legyünk tekintettel arra, hogy ha kivonjuk magunkat a péksüteményekből, az egész város halálát okozzuk. Hisz annyira hozzánk vannak szokva, hogy le sem tudnának rólunk mondani. (Zajos helyeslés.)

Fiatal sváb: A következő indítvánnyal lépek elő:

1. Ha vasárnap nem akarnak a pékek hétfői kifit sütni, süssenek keddit.
2. Süssék meg a tervüket.
3. Ha nincs sütni valójuk, kérjenek mitőlünk tanácsot.
4. Ha nem akarnak sütni, akkor majd — felsülnek. (Nagy zaj. Veszekedés. Egy sváb leesik a teknőről az egyik alvó segéd nyakába, aki fölébred, s az egész országgyűlést dühösen belegyúrja egy kifibe.)

Fiatal sváb (elhaló hangon):

Egy gondolat bánt engemet,
Hétfői kifibe halni meg!

(Csendesesen meghal.)

A «piano».

Űrasszony. Jean, zongorázik még a kisasszony?

Jean (kis idő múlva). Igenis, a kisasszony még zongorázik, de már igen *kiméletesen*.

Krix-krax.

A zöld-szászokat még mindig ütik, csépelik.

Az a kérdés: megérdemlik-e?

Korodi-Lurtz minden felszólalásával erősen bizonyítgatja, hogy *nem*, de ugyancsak azon felszólalásaival azt bizonyítja be, hogy igen.

No már pedig, ha megérdemlik a zöld-szászok a csíhi-puhit: ki kell nekik szolgáltatni az érdemelt porceziót. Ne mondja a magyarról senki sem, hogy adósa maradt a németnek.

Hiszen — quota és vámközösség legyen a tanunk — olyat is fizetünk mind a németeknek, a mit azok soha meg nem érdemeltek tőlünk.

*

A függetlenségi párt — a mint örvendetesen hirdik — hétalvóságából fel akar ébredni. Már erősen törülgeti is a szemét, nyújtózkodik és keresi az ágy alatt a sarkantyús csizmáját.

Nagy akeziót kíván megindítani az iránt, hogy Budán meglegyen a nekünk dukáló királyi udvartartás.

A mi igen szép és méltányos dolog is volna.

Csak az a kérdés: megindul-e teljes szívvel lélekkel az az akezió?

Mert van erre egy igen jellemző történetke valahonnan a zsiros alföldről.

Így történt:

Kapacizálja a mameluk képviselőjelölt a választókat a szokott borközi állapotban. Felhossa családoknál a királyi udvartartást is. Hallgatja Kajsza Mihály uram, a főkortes, de nem mén a dolog a fejébe. Később aztán félrehívja a jelöltet és meginterviewolja:

— Ugyan nagyságos uram, mit tetszik érteni ama bizonyos királyi udvartartás alatt, a miről beszélni tetszett?

— Hát nem egyebet Kajsza uram, mint azt, hogy a király ő felsége ne csak egy-két napra jöjjön le, hanem lakjék itt Budán.

— Hol? Budán? — retten föl a különben lojalis főkortes, — de mán oda nem eresszük!

*

Körber úr, a sógorok miniszterelnöke feltűnően nyájas hozzánk. A rájxrában olyan megható szeretettel beszélt rólunk, hogy még csak egy kis tornát kéne szagolnunk, s mindjárt könnyekre fakadhatnánk.

A hogy mink a sógorságot ismerjük: jobban szeretnők, ha Körber úr inkább szidna bennünket, mérgelődnek és fenyegetne bennünket, mert ebből

azt következtethetnők, hogy nem sikerült neki bennünket becsapni.

Szeretetre-méltóságának így is van egy nem igen kívánt ölelése: a melylyel a közös ügyet örökösnek mondja. Hát ölelni csak ölelgessen bennünket, herr sváger, de az ölelésével ne fojtogasson!

Dr. Skrofula Ignác

köz- és váltóláz-orvos, sebész, szemész, szülész, fogász és éhenkórász praxisából.

Roppant nehéz az élet itt Budapestben, beszéltem egy társaságban. Rosszul fizetik az orvost. Három betegem volt csak, a ki mondhatnám hogy uralni módon honorált. S mily pehlem van! Két nap óta ennek is vége!

— Hogy-hogy, talán rosszabbul lettek a betegek?!

— Óh nem.

— Hát meghaltak?!

— Az sem.

— Hanem?!

— Hát képzeljék, — felgyógyultak.

*

— Ugyan édes Skrofula úr, szolt a házigazdám, adjon egy jó tanácsot. A fiam nagyon dadog: milyen pályát ajánlana részére?!

Némi gondolkodás után kész voltam a felelettel.

— Hát adja egyetemi hallgatónak, édes Blohustyak úr.

*

A minap lélekszakadva rohan be hozzám egy sápadt, vézna beteg. Nagyon kétségbeesettnek látszott. Alig hogy belépett az ajtón, máris belekezdett a panaszába:

— Képzélje doktor úr, rákot kaptam és...

Közbevettem. Meg akartam mutatni, hogy milyen diagnosta vagyok.

— No, azt szükségtelen volt mondania, a nélkül is kitaláltam volna: ez a senyvedt arcz, a beesett szemek, a sápadt bőrszín, első pillantásra elárulják, hogy tényleg rákja van uraságnak.

— Az idegen majd átszűrt szűrke szemével.

— Hát önnek meg ezt volt szükségtelen mondania, legalább nem blamirozta volna magát. Ha ki hagyott volna beszélni, hát megtudhatta volna, hogy én rákot kaptam egy ismerősömtől saunyt találtam enni belőle, hogy elrontottam a gyomromat s most kiállhatatlan émelygés gyötör ezért jöttem volna fel, — különben ajánlom magamat.

Úgy éreztem magamat, mint a rák, mikor leforrázzák.

*

Egy didergő alak állított be hozzám a héten. Csak úgy vaczogtak a fogai.

— Segítséget kérnék doktor úr, majd megvesz az Isten hidege.

Mély tudományosságot sejtető ábrázattal ragadtam meg pulzusát.

— Fázik?!

Nagyon egyszerű dolog! Önnek hideglelése van, egy-két chinin por majd megteszi a szolgálatot.

Az idegen szerény alázottsággal mosolygott felém.

— Kérem alázattal, hiszen nem azért fázom, mintha hideglelésem lenne, de, a mint méltóztatik látni, nincsen téli ruhám, talán kegyeskednék egy-két hatossal megsegíteni.

Kissé zavarba jöttem, de feltalálva magamat, aristokratikus leereszkedéssel nyultam a zsebembe s felém nyújtott markába nyomtam két — nadrággombot.

Az idegen, mihelyt kezében érezte az ajándékot, mely bókók között távozott. Mikor aztán pár perez múlva le akartam menni a kávéházba, akkor vettem csak észre, hogy az előszobából magával vitte a téli köpenyemet is.

Most aztán engem rázott a hideg.

A léggömb.

Léghajós. Ereszd el!
Azok odaient. Csak azt lesd!

Kap a szón.

Tanár. Nem is képzei kisasszony, hogy én mennyire érdeklődöm a vízőzön előtti esont-vázak iránt.

Kisasszony. Ah! tanár úr, ön oly zavarba hoz... de jól van: az öné vagyok!

MEGTALPALT ADOMÁK.

I.

Valami nagy testi baja támadt Pinkász bácsinak, a feketicsi subaszór-pálinka nagyban és kicsinyben való kimérőjének. Akkora volt a bibi, hogy azt a helybeli Aesculapius már nem is tudta gyógyítani, föl kellett ide jönni Budapestre, hogy valami orvos-tanár is beleadja a szavát.

El is ment egy híres tanár lakására Pinkász bácsi és előadta a panaszát. A professor megvizsgálta paciensét elől-hátul, kívül-belül. Kiöltette a nyelvét, kopogtatta az oldalbordáit, nyomkodta a hasát, csapkodta a térdkalácsát, csavargatta a karját, pislogtatta a szemét és ijesztgette mindenféle tükrös szerszámokkal. Egyszóval a modern orvostudomány színvonalán álló vizsgálatot vitt rajta véghez. Mikor azután evvel megvolt, megadta neki a jó tanácsokat, hogy az üléstől óvakodjék, az állástól őrizkedjék, a fekvést kerülje, a szivarozásról mondjon le, erőset, savanyút, édeset, keserút ne egyék, szeszes italt ne igyék, ne mérgeledjön, ne éjszakázzék és így tovább: akkor majd olyan egészséges lesz, mint a makk. Pinkász bácsit a guta kerülgette, hogy mi mindent követett ő el az egészsége ellen, a nélkül, hogy az ártalmasságáról tudott volna.

Ez is meg lévén, a honorárium következett. Pinkász bácsi kiveszi a bugyellárist, előkotor belőle három ezüst forintot és nagy titokzatosan belenyomja a professor markába.

A professor azonban nem volt szégyenlős természetű. (Az orvosprofessorok általában nem azok.) Megnézte az adományt és ridegen rászólt a páciensre:

— Nekem tíz forint jár.

Pinkász bácsi ismét kiveszi a bugyellárist és megint elkezd benne turkálni, miközben alázatos bocsánatkérő hangon motyogja:

— Tíz forint, tíz forint! Bocsánatot kérek, én azt gondoltam, hogy csak öt.

* * *

A Pinkász bácsi eszejárásához hasonlatos, bátor annak megfordítottja a mi édes hadseregünké. Az is százmilliót kér és mikor ráripakodunk, hogy csak huszat adhatunk, akkor azt mondja:

— Bocsánat, azt hittem, hogy ötvenet.

II.

A zsidó asszony tojást vásárol a piacon.

— Hogy a tojás?

— Öt krajczár darabja, — mondja a kofa.

— Öt krajczár! Isten a világ fölött! Miért olyan drága a tojás?

A kofa dühbe gurul:

— Miért? Azért, mert a tyukok ilyenkor nem tojnak!

A zsidó asszony kétséggel és gyanuval telve válaszol:

— Úgy? Nem tojnak? De öt krajczárért tojnak? Mi?

* * *

Miért emelik a malmok a liszt árát? Mert nincs liszt! De drága pénzen van? Mi?

Színház.

Egy rendőrkapitány betiltotta az előadásokat, mert nem kapott potya páholyt. Potyándy Tibadar munkatársunkat elküldöttük az önzetlen műpártolóhoz. Társalgásuk a következőképpen folyt le:

Potyándy: Jó napot, elvtárs! Eljöttem, hogy földszint, azaz szint valljak.

Ő: Ön nagyon alantas.

Potyándy: Ön meg nagyon szellemes, azaz feakölt, bár színházra nem költ.

Ő: Azonnal betiltom előadásait!

Potyándy: Azt ne tegye, inkább rendelkezésére bocsátok egy potya gukkert. De mit szól tervemhez?

Ő: Halljuk!

Potyándy: Követelni fogom a színházigazgatótól:

1. potya páholyt családom és utódaim számára,
2. az előadások jövedelmének 150%-át.
3. minden este babérkoszorút,
4. a «nagy Maecenas» jelleget.

Ő (dühösen): Ha azonnal nem távozik, elpáholom!

Potyándy (kaczagva): De ahhoz páhol is kell ám! (Eltűnik.)

A „Szózat“ a zöld szászok számára.

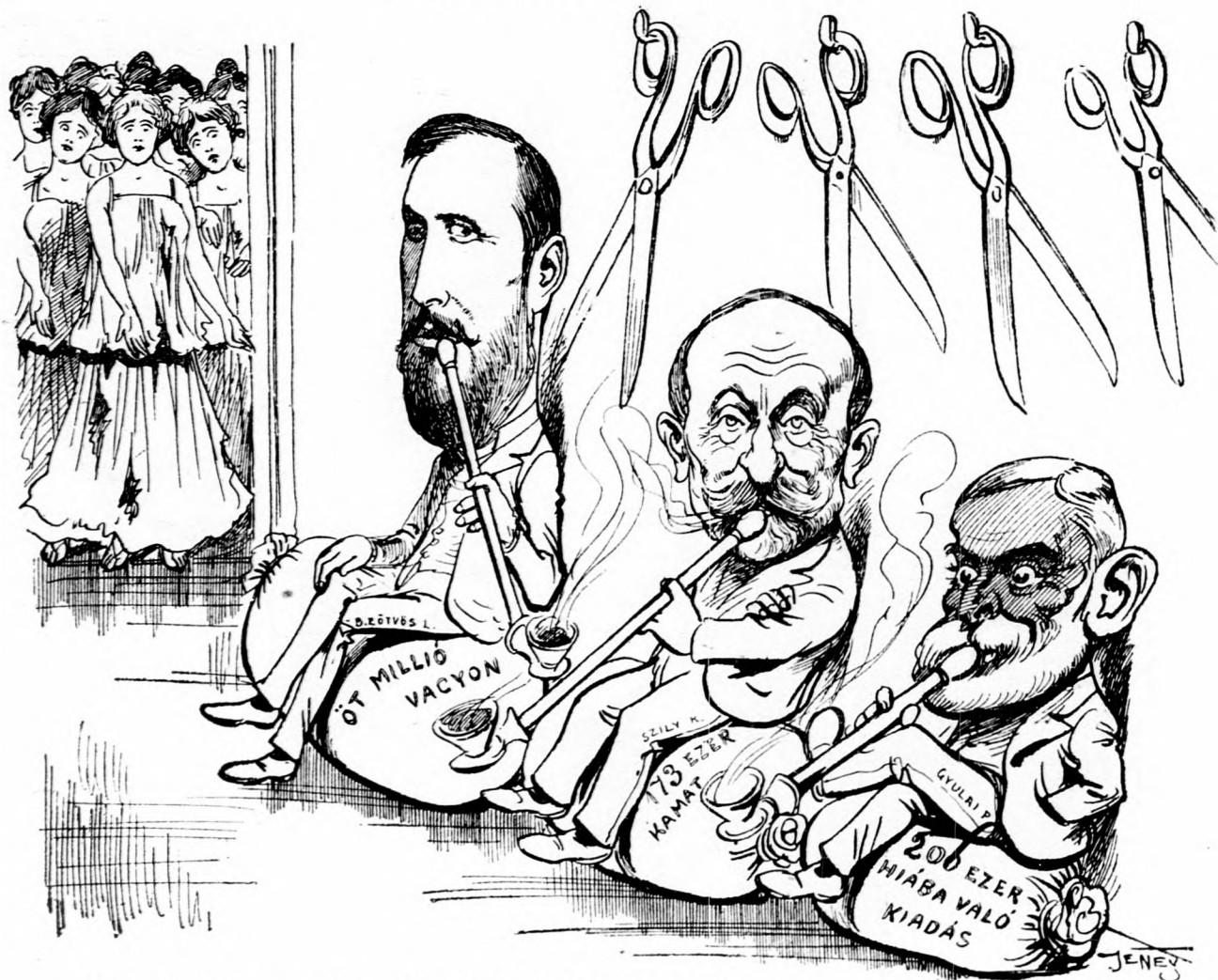
«A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely.»

Modern nő.

Ez aztán a minta asszony,
Ez aztán a modern nő,
Párja heted-hét határban
Nem egyhamar lelhető.

Bárhon is vetett elébe
A kisertes rüt hinárt,
Nem ingadozott egy perczig —
De mindjárt kapitulált.

A gazdag akadémia.

A műzsák. Az isten nevében: adjatok nekünk is egy kis alamizsnát.

Az urak. Menjete a hajléktalanok menházába és a népkonyhába: ott vannak a ti patrónusaitok a költők, írók és tudósok.

Szigeti József irodalmi vacsorái.

Néhány nappal azután, hogy Csiky Gergely «Proletárok» című darabját először előadták a Nemzeti színházban, együtt vacsoráltunk a Szikszay-féle vendéglőben: Szigeti József, Csiky Gergely, Szemere Attila meg a tisztelettel alólirott. A «Proletárok» nagy sikert aratott (én valóságos dithyrambust írtam róla a «Hon»-ban); arról beszélgettünk a vacsoránál is: Józsi bácsi nagy örömben volt.

— Nézzék az urak, — mondta a vacsora vége felé, — most már késő van, én megyek aludni. Hát hogy ezt az érdekes beszélgetést tovább folytassuk, jöjjenek el hozzám holnapután este. Hijják el Abrányi Emilt is. Ott savanyodik a nyakamon egy kondér töltött káposzta már vagy három hete: majd megeszszük.

Feltette a süvegét és elment.

Harmadnap este a kitűzött nyolcz órakor én Abrányi Emillel kompareáltam. Bemegyünk: Józsi bácsi már javában piketirozik Szemere Attilával. Fel se néz, mikor oda állunk az asztalhoz. Csak az osztás befejezése után fordítja felénk az ő markans, francia-akadémikus fejét a kagyló-keretes czvikkerével:

— Hát tik mit akartok?

(Hol tegezett, hol magázott bennünket.)

Abrányi Emil rám néz, mert őt én hittam oda, én még inkább ránézek Józsi bácsira:

— Mit akarunk? hiszen tegnap este invitált meg bennünket Józsi bácsi — melegített töltött káposztára.

— Vagy úgy? No, arról én végképp megfeledeztem. Megették azt már a cselédek.

Részünkről rettenetes konsternáció. A kujon Szemere is csak számolja komolyan az ütéseit. Végre Józsi bácsi odaránt egy széket magához és azt mondja:

— No, ha már itt vagytok, hát üljetek le kibicelni; majd hozatok valamit a krájerostól; valami sajtot meg tepertőt, osztán esztek a mi lesz.

Úgy is jó — gondoltuk magunkban — vagy talán még vidámabb; fődolog, hogy a Szigeti társágában töltünk egy élvezetes estét.

Utánunk nem sokára megjelenik Csiky Gergely. Mindenkinek szívesen köszön, csak nekem nem. Hanem ezt csak én vettem észre. Gondolkozom: mi lehet az oka a Csiky hirtelen megváltozásának? Nem tudok kitalálni semmit. De felfortyant bennem a szusz s gondoltam magamban: ha te úgy, én is úgy — és úgy tettem, mintha észre sem venném az inczidenst.

A dolog vége egy lucullusi vacsora volt, a mely tárkonyos báránnyal kezdődött és isten tudja, mivel végződött, csak annyit tudok, hogy melegített töltött káposzta egyáltalában nem is volt.

A vacsora végén aztán megint megtréfált bennünket Józsi bácsi. Azt mondja a cselédnek:

— Vedd csak ki a könyvtárból Horatiust.

Azután felénk fordulva:

— Mikor ilyen jól megvacsorálok, én mindig elveszem a régi classicusokat.

«Végünk van! — néztünk egymásra. — most végig kell hallgatni talán a Pisókhoz írt epistolát, minthogy éppen irodalomról és művészetekről beszélgettünk egész este.»

S rittig: a cseléd gyönyörű pergamen-kötésű, vörös vágású könyvet helyez az asztalra, sarkán ezzel a felirással: *Q. Horatius Flaccus cum commentariis variorum et scholii integris stb.*

No, de nem sokáig tartott a «drukk»-unk: Józsi bácsi valami rendkívüli jó likört hámozott ki Horatiusból s apró poharakba töltögetve annak sötét-piros nedvét, nagyon rekomendálta azt jobb emésztés céljából.

Az lett pedig a vége a kedélyes, élvezetes vacsorának, hogy Szigeti bácsi elhatározta az összeövetel állandósítását: egy héten egyszer mindig legyünk a vendégei; mához egy hétre tehát megint összejövtünk.

Össze ám. Csakhogy az egy hétre kitűzött nap előtt én kötelességemnek tartottam Józsi bácsit értesíteni, hogy miután a multkori estén szerzett tapasztalatom szerint én a társágban Csiky Gergelynek terhére vagyok, nem akarom megint elrontani az ő jókedvét s ezért a vacsorára nem megyek el. — Ez még tán nem lett volna baj, de baj volt az, hogy Csiky Gergely is hasonló kimentő levelet írt neki, én rá vonatkozólag.

A mint később megtudtam: Józsi bácsi rettenetesen megharagudott. Annyira, hogy mikor este az első vendég megjelent s annak csengetésére ő nyitotta ki az ajtót, be se eresztette a küszöbön a vendéget, hanem mordúl rászólt:

— Mit akar?

— Hát — vacsorára jöttem.

— Vacsorára? Kihez?

— Ejnye, Szigeti bácsi...

— Szigeti bácsi? Szigeti úr nincs itthon! Majd én arra nyitom ki nektek az ajtót, hogy én nálam összevevessetek? No, szép legények vagytok.

Azért persze a másik két vendég ott vacsorált, de az irodalmi vacsorák csakugyan végképp megszűntek.

Hát pedig mi volt a Csiky duzzogásának az alapja? Egy félreértés, a melyben én olyan ártatlan voltam, mint a ma született gyerek.

Tudniillik: a «Proletárok» egy előadására átadtam a színházi jegyemet egy most is jóbarátomnak és poéta-társamnak, hogy ő is megnézhesse az új darabot. Lelkére kötöttem, hogy ha valami különös dolog adódnék elő az előadáson, azt a «Hon»-ban megírja. Írt is az én poéta barátom egy rövid referátát, de éppen nem olyan tónusban, mint azt az én magasztaló első kritikám után várni lehetett volna, hanem gúnyos hangon, arra vetve a fősúlyt, hogy «a szerző is jelen volt egy első emeleti páholyban és sietett a legenyhébben megcsendült tapsra is páholyából kihajolni és magát a közönség előtt hajtogatni».

Megjelent pedig ez egész azon a napon, a melyen az első irodalmi vacsora volt Szigeti bácsinál. Én bizony aznap lapot nem olvastam, azért nem tudtam elképzelni: mi bánthatta Csikyt?

Igy robbantotta szét egy a társaságon kívülről jött baklövés a Szigeti József irodalmi vacsoráit.

Sz. E.

Pest-Pilis-Kunmegye, — mint a hír tanítja, —
A vármegyék között követendő minta,
Minden vármegye is utánozná ötét,
Csak tudná: érdemi nagyra miben nőttek?

Titok maradt bizony jó soká ez érdem,
De nem marad ez sem soká sötétségben,
Meglelik e híres titok farkát szarvát,
A kik keresgélnek s meglelni akarják.

Ime én kerestem és bizony meglettem,
És találmányomat közre adom menten:
A nagy hírességnek abban áll a titka,
Hogy megspóroltatik rengeteg sok tinta.

Mert egy-egy ügydarab soha el nem készül,
Bár datálódik az Noé idejéből,
S úgy megfekszik azt a feledés homálya,
Hogy már az apja sem ismerne reája.

Ha valaki siet és türelme megtört,
Tiszteljen az minden kis falusi jegyzőt,
Máskép ezer évig szendereg az akta,
S nem ébreszti azt fel senki más, csak Kaffka.

Pestvidéky.

A magyar Loszt Paradéjsz.

— Milton «The Paradise lost»-ja után írta Ebeczky Béla. —

(Folytatás.)

Mikor szégyenszemre olyan puczér vagyok,
Ha megnézem magam, szinte elborzadok,
Nincs csizmám, nadrágom, sem pedig átillám,
Arany kulcsom sincsen, pedig ez is kell ám!»

Végre hogy késő lett, dinsztelt almát szedett
S obstructió s lévén, ebből jócskán evett,
Azután sóhajtvá hasára nyujtózott,
S hátlanjával szépen be is takaródzott.

Így aludott Ádám az almafa alatt
Mig a tejes úton a nagy tábor haladt,
Csintalan csillagok folyton kaczagának,
Egymásra gúnyosan elkacsingatának.

S a csalogány kezdé: «Gyió, gyió, gyió!
Húzzad a bőrt Ádám, hió, hió, hió!
Nem lesz Paradicsom a lakásod mindég,
Földből lettél, föld vagy, és föld leszel ismét!»

Erre csend lön, csendes, csendesnél csendesebb,
Csak az epedő hold bujkált a fák megett.
Óh az érző szívek zsilipjét kitarja,
Egy ily ezüst éjnek néma muzsikája.

Az apró bogarak izsegnek-bizsegnek,
Ejjeli pillangó röppen a fejednek
S az illatos lomb közt icszipiczi lámpák,
Rövid szerelemnek tündértánczát járják.

Majd ismét messziről, tudja Isten honnan,
Lángjaidat hős szél lengeti titokban,
De szíved nem enyhül, egyre sajoq inkább,
Készíti, keveri üdvözítő kinját.

Végre a csillagok feljebb-feljebb szállnak,
Az apróbbak töled szomorún elválnak,
S a nap egy kicsikét felnyitja pilláját,
Itt van-e még vajjon? nézi holdvilágát.

Azután a hajnal a földet megmossa,
Hogy az Úrnak lába a tisztát tapossa.
És a nagy természet aranyos káplánja:
A nap, Isten háza ajtaját feltárja.

Felröppen a lége most a szürke kántor,
Dagadó kis torkát köszörüli párszor
S mintegy varázsszóra megzendül az ének,
Ajtatos hymnusa minden teremtménynek!

IV.

Ily éj múlt, ily hajnal, midőn egek ura
Szentjei köréből ismét földre juta,
S még mindég láthatta újdonsült custosát
Naplopó módjára örizni a hasát.

«No megállj majd adok én neked ébresztőt
Dolgod után való járásra serkentőt!»
S kivéve bordáját az alvó Adámnak,
Egy-kettő, belőle fürge asszony támadt.

S mikor készen vala mind keze, mind lába,
S helyén vala minden igéző formája,
Megeredt a szája, sebes dara-malma;
Ádámnak sem volt több rendes nyugodalma.

«Hát apjuk, illik-e haspeczket feküdni,
Hisz elharangozták régesrég a delet!
No csak az kéne még, hogy így hagyjam gyünni
Menni, tarisznyázni a drága életet!»

Hallja-e Ádám úr, ne legyen oly tunya,
Maga úgynevezett teremtésnek ura!»
S a hogy ez Ádámnak füleihez juta,
Föleszmélt és majdnem megüté a guta.

«Hát én jó Istenem, legelső alvásom
Lett légyen éltemben utolsó nyugvásom?
Miért tevély ily nyugót Uram a nyakamba?
Mikor én magam is sokasodtam volna!»

S a mint ily keserves panaszokra fakadt,
Évának bérczein két szeme felakadt,
Érzé, mintha mágnes volna bennük
Kezes galambokként pihegséltek együtt.

«Mi ez? — így dadogá, — láz foly ereimbe,
Inaim reszketnek, cseng a fülem szinte,
Ébren vagyok vajjon? Vagy csak ez is álom?
Valóság vagy álom? Mondja meg instálom!»

«Mafla! — ennyit mondott Éva asszony rája,
Vénségire sem nőtt még be feje lágya?
Az Isten megáldja, dolga után nézzen,
Repertoriuma mikor lesz így keszen?»

És Ádám búsan megy, nem is tekint vissza
Keserü könnyeit szomjazó gyp issza,
Lekonyul az orra egy bakarasznyira,
Majd hogy el nem párolog, mint a sligovicza.

Kiballag lassan a menageriába
S leül az állatok kompániájába,
Kedves czimborái az elefánt s medve
Nem tudták fölfogni, Ádámot mi lelte.

(Folytatása következik.)

Egyről-másról.

Dániel Tibor báró deési mandátumát megtámadták azon az alapon, hogy a képviselő még nem érte el nagykorúságát. A kuria azonban annyira túl van terhelve választási ügyekkel és különféle tanuvalmások bírálatával, hogy mire a deési petícióra kerül a sor, a báró úr valószínűleg így fog védekezni:

— Nagyméltóságú kuria! Igaz, hogy megválasztásom idején még nem voltam nagykorú s így mikor jelöltettem magamat, tudva hibát követtem el. Igyekeztem azonban a hibát hazafias működésemmel jóvá tenni. Méltóztassék tekintettel lenni munkában megőszult hajszálaimra s kérem a kuriát, tessék a petíció költségeinek fizetése alól kegyesen felmenteni.

*

Henrik herceg amerikai utazása előtt minden európai udvarmesternek égnek meredeztek a hajszálai. Valjon tudják-e méltóképen fogadni a fejedelmi sarját a nyarspolgáriás yankék? Valjon fel tudja-e húzni a fűhízalt demokratismus a spanyol etikett szűk ruháit?!

A fogas kérdés kedvező megoldást nyert. Ime, a herceg fogadására megjelent a kikötőben: egy aczél-király, egy buza-király, egy vasut-király, egy petroleum-király, egy czukor-király, egy arany-király stb.

Azt mondják, hogy a herceg a sok előkelőség láttára szégyenkezve burkolódzott be a köpenyébe.

*

Makkai Zsigmondot, mint mondják, meglátogatta a héten egy földije s élénken tudakozódott a sorsa felől.

— Hát osztán belefáradt-e kigyelmed az ország dolgába?!

— Aunye, de hátramaradt ember kend, — válaszolt az ákosfalvi képviselő, — látszik, hogy nem ért a politikához; hiszen nem dolgozni kell ott, hanem beszélni!

annál valószínűbb, hogy most lesz. Ellenkezőleg, olyant kellett volna venni, a kinek tegnap volt balesete, mert az csak mégis roppant valószínűtlen, hogy valakinek kétszer egymásután legyen karambója. Különb: nincs Önnek egyéb gondja? — Ö. Ö. Ósrégi brutalitás. — R— a S— a Bpest: a D. V. jegy

dolgában lépjen érintkezésbe P.-rel. K. M. lemondott a magáéről. — M. I. Besoroztuk katonánkknak. — T. Sz. A könyv címe «Káspipa adomák». Megkaphatja minden könyvtárúrnál. Érdekes kis könyvecske. — E—y B. Gondunk lesz rá hogy az illető sor a közölt változtatással jelenjék meg.

Több kéziratról a jövő számban.

Felolós szerkesztő és kiadótulajdonos: Szabó Endre.

Köszönőiratok,

melyek az 1898., 1899., 1900. és 1901. évek folyamán a kettős elektromágneses keresztet R. B. 86967. sz. feltalálójához Müller Albert úrhoz V. ker., Vadász-utca 42/N. sz. a. intéztettek és melyeket ezennel a t. olvasóinknak a következőkben közlünk. Három levél: érkezett 1902. január hó 19-én.

Mélyen tisztelt Müller úr!

Az 1901. évi nyár folyamán öntől 3 darab kettős elektromágneses keresztet R. B. 86967. sz. rendeltem. Minthogy azok jó hatását nemcsak magamnál, de két barátomnál is, — kiknek szintén egy-egy készüléket adtam, — tapasztaltattam, ennél fogva nagyon kérem kedves Müller urat, legyen szives és küldjön czímemre még 3 darabot az R. B. 86867. sz. kettős elektromágneses keresztből.

Szívélyes üdvözzellettel vagyok igaz tisztelője

Kaucz Hermann
Fehértemplom.

Mindazoknak, kik csúsz, köszvény, asthmikus bajban, szívverés, influenza gerincz-fájdalommal és egyáltalában idegbajban szenvedőknek ezen készüléket melegen ajánljuk.

Az eredeti levelek bárki által Müller Albert úrnál V., Vadász-utca 42/N. sz. a. betekintheők.

Nem kell lábbal tiporni Isten természeti adományait, mint azt a következő iratok bizonyítják (az eredetiek bárki által megtekintheők):

M. úr, polgármester M.-ben. Kérem szépen, szíveskedjék egyszer 5 csomag «Pectora»-t küldeni köhögés ellen. — Az első küldemény használata után máris javulás mutatkozik.

Dekan B. úr R.-ben. Kérek még egy hasonló szállítmány «Pectora»-t utánvétellel küldeni. E thea oldja a nyálkát és szomszédomnak már segített.

B. G. úr N.-ben (Bajorország). Ezennel fölkérem, szíveskedjék nekem utánvétellel újból 10 csomag «Pectora»-t küldeni, miután pompás szolgálatokat tesz 25 éves betegségemnek. Így tehát folytatom e tea ivását, mert már régen asztmában szenvedek s már 71 éves vagyok.

G. úr H.-ban. Küldjön postafordulattal 10 kis csomag «Pectora»-t, melyek már 1895 vagy 1896 óta jó sikerrel használok. Előre is köszönet és üdvözlét.

A. P. úr P.-ben (Oberlausitz). Kérek azonnal 5 csomaggal az ön kitűnő «Pectora»-jából, hogy azt katarrusom ellen alkalmazzam. Mult ősszel, orvosok által hiába gyógykezelt tüdő-katousomból is kigyógyított.

Az egyedül valódi «Pectora» kapható a Diana gyógyszerárban Budapest, Károly-körút 5. Egy csomag ára 2 korona.

Legnemesebb kiállítási

harczi kanári madarak («Seifert és Trute törzs») gyönyörű mély futamokkal 7 frttől 40 frtig

Schwarz J.
Szeged, Attila-utca 4.

Czimbalmozni

és hangolni minden anyja maga megtanít-halja gyermekét az öntanításra rendezett czimbalom-iskolából, hangjegy-ismeret nélkül, melyet 4 korona beküldése után bérmentve küld **Varga Pál** czimbalomgyártó, Budapest, VIII. ker., Rök Szilárd-utca 3. szám. Czimbalmokról képes nagy árjegyzék ingyen.

Tiszta, jó bor

kapható a termelőnél: **BUDING EDE** szőlőbirtokos tanítónál Nagyöszön. Arlap ingyen.

6 évi jótállással

GRÁK

arany
ezüst lánczok

ÉKSZEREK
csekély

RÉSZLET-FIZETÉSRE

PÁRTOS LAJOS nál

BUDAPEST

Erzsébet körút

Képes árjegyzék ingyen.

Csekély részletfizetésre.

Dupla villanydelejes kereszt vagy csillag.

R. B. 86967. sz. Gyógyít és felüdít jótállás mellett: köszvény, reuma, asthma, (nehéz lélegzés), álmatlanság, fülzugás, nehéz hallás, epilepsia, idegesség, étudágtalanság, sápkór, fogfájás, migren, tehetetlenség, influenza, valamint minden idegbetegségnél. Azon beteg, a ki 86967. sz. készülékem által legfeljebb 45 nap alatt meg nem gyógyul, azonnal visszakapja a pénzt. A hol már semmi sem használt, ott kerem az én készülékemet megkísérteni: meg vagyok győződve készülékem biztos hatásáról.

A kis készülék 4 K
könnyebb betegségeknel alkalmazandó.

A nagy készülék 6 K
idült betegségeknel alkalmazandó.

A központi elárusítóhely szétküldi utánvétellel vagy előleges fizetéssel a bel- és külföld részére.

MÜLLER ALBERT

Budapest, Vadász-utca 42/N. sz.
(Kálmán-utca sarok.)

Szép bajusz

nyerhető rövid időn a híres **Hajdusági pedró** használatával. Egy doboz 25 kr. (3 doboz 65 kr.) beküldése ellenében bérmentve küldi a készítő **Grosz Nagy Ferencz** gyógyszerész **Hajdu-Szoboszlón**. Főraktár Budapesten: **Török József** gyógyszerész.

Klisék,

melyek az «Üstökös»-ben már megjelentek, jutányos áron eladók, vagy kiköleszönözhetők. Bővebbet a kiadóhivatalban.

Mujkosék kalandjai.

(II. kihoanás.)

1 korona 20 fillér beküldése ellenében kapható a kiadóhivatalban, V., Kálmán-u. 2.

Magy. kir. államvasutak. 23367/902. Al.

ÁLLAMOSÍTOTT MAGYAR NYUGOTI VASUT.

Hirdetmény.

A magyar nyugoti vasut t. részvényesei tisztelettel meghívtnak az 1902. évi márczius hó 22-én déli 12 órakor Budapesten, Andrassy-út 73. sz. a tartandó

rendes közgyűlésre.

Napirend:

1. Az igazgatóság és a felügyelőbizottság jelentése.
2. A felmentvény megadása.
3. Igazgatósági tagok választása.
4. Az esetleg beálló üresedéshez képest felügyelőbizottsági tag, illetve tagok választása.

Mindazon t. részvényesek, a kik ezen közgyűlésen résztvenni kívánnak, részvényeiket az alapszabályok értelmében legkésőbb 1902. márczius 14-ig Budapesten a Magyar Általános Hitelbanknál, vagy Bécsben a es. kir. szabadalmazott Kereskedelmi és Iparhírelintézetnél letétmenyezni kötelesek, minek elenében vételismervény mellett a közgyűlésre szóló igazolványt kapnak.

Tíz darab részvény egy szavazatra jogosít; egy részvényes azonban a maga és felhatalmazója nevében 100 szavazatnál többet nem képviselhet.

A részvényeseket csak oly egyének képviselhetik, kik maguk is szavazatképes tagjai a közgyűlésnek.

Gyámság vagy gondnokság alatt állók törvényes képviselői, nők meghatalmazottai, községek, testületek, társulatok vagy nyilvános intézetek előjárói tanácskozhatnak és szavazhatnak anélkül, hogy maguk is részvényesek lennének.

A meghatalmazások a közgyűlésre szóló igazolványok hátulsó lapján az ott előirt alakban állítandók ki.

Budapest, 1902. február hó 7-én.

Az igazgatóság.

(Utánnymás nem díjaztatik.)

Levélbélyeg-gyűjtőknek!

250 külföldi levélbélyeg különleges keverék! közte sok ritka! egy koronaért.

Sok elismerések: **Mattaras S.**

Budapest, Gyár-utca 7.

XXXXXXXXXX
Uj valódi „Makkai” torta!!

A «Makkai» torta, mely ifjabb Makkai Zsigmond országgyűlési képviselő úr beleegyezésével van nevére elnevezve, különös jó ize miatt nagy elismerése talált s az egész országban nagy kelendőségnek örvend. Kapható egyedül a készítőnél, **Wild Ferencz** cukrásznál Aradon. Ára postán küldve f. 120.

XXXXXXXXXX

Legalkalmasabb s leghasznosabb névnapj és egyéb alkalmi ajándéku szolgál a valódi **tokaji asszú- és szamorodni-bor**, melyekből 4 palack különböző kitünő minőségű tartalmazó postacsonagot 20 korona előleges beküldése vagy utánvét mellett, bérmentve küld barakonyi **Kovácsy Ferencz** bortermelő, **Tálya**, Tokaj mellett.

Hirdetés: lapunk részére felvételnek a kiadóhivatalban: Budapest, V., Kálmán-utca 2. szám.

Magyar királyi államvasutak. 6942/1902. Ctr.

Hirdetmény.

(Osztrák-magyar—francia vasuti kötelék.)

Mitrovicz-Szávapart állomásról a francia vasuti állomásaira szállítandó fadijtételek megújítása.

Visszavonásig, de legkésőbb 1902. év december hó 31-ig a fenti kötelékben faküldemények szállítására az 1900 május hó 1-től érvényes kivételes díjszabásban Mitrovicz állomásra foglalt díjtételek Mitrovicz-Szávapart állomással való forgalomban újra alkalmazást nyernek.

Budapest, 1902. évi február hóban.

A magy. kir. államvasutak igazgatósága a részes vasutak nevében is.

(Utánnymás nem díjaztatik.)

Magy. kir. államvasutak. Igazgatóság. 22503/CII. sz.

Hirdetmény.

Osztrák-magyar—bajor vasuti kötelék.

(I. pótlék kiadása a IV. rész 2. füzethez.)

A fent megnevezett kötelékforgalomban fu- és fakéreg szállítására 1901. évi márczius 1-től érvényes kivételes díjszabáshoz folyó évi márczius hó 1-ével az I. pótlék lép életbe.

Ezen pótlék a díjszabásban foglalt előző és díjszabási határozmányoknak módosítását és új állomásnak közvetlen díjtételekkel való felvételét tartalmazza.

Példányok a végpálya igazgatóságainál ingyen kaphatók.

Budapest, 1902. február 22-én.

A magyar királyi államvasutak igazgatósága, egyben a részes vasutak nevében is.

(Utánnymás nem díjaztatik.)